

at drøfte denne Sag paa. Jeg skal kun sige til det ærede Medlem Hr. Rode, som ogsaa var inde paa den Sag, at jeg har ikke stillet Tjenestemændene overfor noget som helst Ultimatum. Der er ført en Forhandling med Tjenestemændene, hvor jeg har stillet dem visse Forslag, som de ikke har kunnet gaa ind paa, og hvor de har fremført visse Betragtninger, som jeg delvis har kunnet slutte mig til, og som ogsaa delvis har fundet Udtryk i det Forslag, jeg vil forelægge det høje Ting. Men der har ikke paa noget Punkt været stillet noget Ultimatum. Inden Forhandlingerne endte, fremkom der fra Tjenestemændenes Kreds, men staaende for denne enkelte Deltagers Ansvar, en Antydning af et yderligere Mæglingsforslag, og jeg sagde, at hvis dette Mæglingsforslag kunde vinde Tilslutning, eller i alt Fald hvis man vilde meddele mig, at det ikke fandt Afvisning fra de tilstedeværende Organisationsrepræsentanters Kreds, kunde vi forsøge gennem en Udvalgsbehandling, om vi kunde møde hinanden. Denne Betingelse opfyldtes imidlertid ikke. Det har været mig særdeles magtpaaliggende at komme overens med Tjenestemændene, og jeg mener at have ført Forhandlingerne saaledes, at det ikke paa noget Punkt kan være tvivlsomt, at det har været mig magtpaaliggende. Men der var visse finansielle Krav, jeg som Finansminister maatte stille, og det, Tjenestemændene stillede mig i Udsigt, var meget langt derfra, alt for langt til, at der var nogen Mulighed for at komme til nogen Overenskomst.

Det ærede Medlem Hr. Stauning mente, at der var en givtig Kilde endnu til at bedre Statens Finanser, nemlig den at forøge Formueskatten betydelig. Nu er Forholdet dog dette, som jeg troede, vi alle var enige om, at Formueskatten her i Landet er ganske overordentlig høj, højere, end jeg i og for sig anser det for heldigt ud fra almindelige sociale og økonomiske Grunde. Der er ingen Tvivl om, at den Klasse af Mennesker, der har sparet og undværet hele deres Liv igennem for at kunne sikre deres Enker og uforsørgede Børn eller sig selv i deres Alderdom og derved er naaet til en Kapitalopsamling af beskedent Omfang, men dog saa stor, at de under de tidligere Forhold kunde leve yderst beskedent af Renterne af den, disse Mennesker er omtrent de daarligst stillede af alle her i Landet for Tiden. De er nogle af de mest beklagelsesværdige. De er ikke i Stand til at møde paa Arbejdsmarkedet eller i Forretningslivet og saaledes tage

Del i de Lønforhøjelser, der er fulgt med Stigningen i Leveomkostningerne. De maa tage de høje Leveomkostninger uden at have noget at møde dem med. Disse smaa Rentiers er i meget høj Grad at beklage, og de lider ikke lidt under Formueskatten, skønt jeg har bestræbt mig for ved de sidste Ændringer at lempe den det mest mulige for dem; men Forholdene tillod ikke at lempe den i nær den Grad, som det var ønskeligt. Det er heller ingen Hemmelighed, at adskillige Ejere af store Formuer, som ikke knyttedes til Landet ved særlig faste Baand, har ekspatrieret sig paa Grund af den høje Formueskat.

Jeg tror overhovedet, man her er kommet til en Højde, som gør det lidet raadeligt at gaa videre, og af den Mening var, saa vidt mig bekendt, ogsaa min ærede Forgænger som Finansminister. Jeg tror, det ærede Medlem tager fejl, naar han tror, at her er en Kilde, som der yderligere kan søses af. Det ærede Medlem nævnte, at Formuen var steget til det dobbelte. Men det er kun en nominal Stigning, ingen reel; det er en Stigning, som kun er en Følge af Pengenes synkende Værdi i det hele. Og hvis det ærede Medlem vil regne det ud — jeg har ikke Tallene hos mig i Øjeblikket, da jeg har maattet tale uden nogen Forberedelse, har jeg ikke kunnet skaffe dem til Veje —, men hvis det ærede Medlem vil sætte sig hen — det kan man let gøre — og efter Statistisk Aarvog regne ud, hvor mange Gange Formueskatten er fordoblet siden 1913—14, vil han se, i hvilken overordentlig høj Grad, ogsaa forholdsmæssigt, Formueskatten er steget.

Det ærede Medlem rettede en meget kraftig Kritik mod de Nedskæringsforslag, der er stillet fra forskellige Ministeriers Side. Jeg skal ikke komme ind paa disse Nedskæringsforslag her, da det rette Sted til at behandle dem vil være Finanslovens tredie Behandling, men skal kun gøre den almindelige Bemærkning om dem, at det ærede Medlem tager ganske fejl, naar han mener, at disse Forslag ikke betyder reelle Besparelser. Der var jo ogsaa adskillige af Forslagene, som det ærede Medlem omtalte, hvor han syntes, at Besparelserne var alt for store. Men naar det ærede Medlem til Eksempel mener, at den Nedsettelse af Udgiften til offentlige Arbejder med 8 Mill. Kr., som han nævnte, ikke er en reel Besparelse, idet det er Arbejder, som skal og maa udføres, altsaa Udgifter, der kommer igen i de kommende Aar, tager det ærede Medlem ganske fejl. For-